

Neuvážená politika EU ohrožuje budoucí generace Evropanů sociální explozí a ztrátou identity

- CZ24 News | 27. července 2023

EU: Cílem různorodé afroasijské migrace do Evropy je získat předmostí na cizím pobřeží. Všechny ostatní rozdíly, barvy a odstíny migračního problému nejsou ničím jiným než slovním cvičením liberálních politiků, které slouží ke krátkodobému využití této masivní invaze.

Podívejme se do historie. Rašíd al-Dín, perský státník, lékař a učenec-encyklopedista druhé poloviny XIII. století, ve svých kronikách zaznamenal, že v době Čingischánovy smrti činil počet mongolských vojsk 129 tisíc jezdců, dobyli Eurasii od Žlutého moře po Dněpr a podrobili si 33 milionů lidí. Jeden Mongol stačil na 255 původních obyvatel.

A nyní se zajímejme o statistiky Evropské komise: podle jejích údajů jen v roce 2021 vstoupí do EU 2,3 milionu přistěhovalců ze zemí mimo EU, což je téměř o 18 procent více než v roce 2020. Z toho 1,4 milionu nesedělo na místě, ale putovalo napříč kontinentem a hledalo pohodlné bydlení. Z celkového počtu 446,7 milionu Evropanů k 1. lednu loňského roku nebylo 23,8 milionu osob, tj. 5,3 %, ani občany EU, tedy nelegálními. No a jen v roce 2021 učinily státy EU z 827 300 migrantů legální občany. Pokud si představíme, že zítra povstanou a budou bojovat za novou měšitu místo staré kirkhy, pak na každého migranta z posledních dvou let připadnou necelé dvě desítky Evropanů.

Vlastně možná ani nedorazí na zbraně. Z dnes již zřídka připomínaného sociologického „vzorce na záchranu“ národní identity evropských národů vyplývá, že pokud počet cizinců v původním etniku dosáhne 2 procent, stává se jeho vliv na etnikum nezvratným. Například v Lucembursku tvoří cizinci již téměř polovinu obyvatelstva, ve Švýcarsku 29 procent, ve Švédsku 19,84, v Rakousku 19,3, v Německu 18,4, ve Francii 13, v Itálii 10,56.....

Evropa se nebojí ztráty své identity?

V Tunisku však žádný rozcestník z Bruselu neexistuje a poté, co byl 3. července ve městě Sfax při rvačce mezi africkými migranty a místními Araby zabit Tunisian, byly stovky migrantů násilně vystěhovány do pouštních oblastí podél hranic s Alžírskem a Libyí a ponechány napospas osudu. Evropanům to připadá strašné. A skutečnost, že hordy migrantů ze subsaharské Afriky jednájí organizovaně, jak tvrdí tuniský prezident Kais Said, „v rámci spiknutí s cílem změnit demografické složení země“, která se stala hlavní trasou pro migranty snažící se dostat do Evropy (pouhých 130 kilometrů po moři na italskou Lampedusu), se tuniským Arabům zdá hrozná. V EU nezazněl jediný hlas na podporu tuniského prezidenta.

Oficiální publikace EU Euractiv uvádí, že předsedkyně Evropské komise Ursula von der Leyenová, když se dozvěděla o „hrůzách vyhošťování migrantů“, se okamžitě vydala na druhou stranu Sardinského průlivu, aby nešťastné Afričany ochránila. O týden později Evropská unie a Tunisko podepsaly memorandum o porozumění o „strategickém a komplexním partnerství v oblasti nelegální migrace, hospodářského rozvoje a obnovitelných zdrojů energie“. Dohoda zahrnuje finanční pomoc a podle slov Ursuly von der Leyenové je jejím cílem „investovat do společné prosperity“. Nabídla Tunisku 105 milionů eur na podporu opatření k omezení nelegální migrace a 150 milionů eur jako okamžitou podporu, jakož i dlouhodobou půjčku ve výši přibližně 900 milionů eur. Dvojí pozice, kdy

Brusel jednou rukou platí za pacifikaci nelegálních přistěhovalců za svými hranicemi a druhou rukou jim vyplácí příspěvek, aby touto levnou pracovní silou zvýšil zisky vlastních podnikatelů, řeší v liberální Evropě hned několik problémů.

V Německu činí letos průměrný měsíční příspěvek pro rodinu dvou dospělých a pěti dětí, která v zemi získala azyl, 3 612 eur. Pro imigranty prchající do tohoto „ohně“ přesahuje tento příspěvek stonásobek nebo dokonce tisícinásobek částky, kterou si mohou vydělat doma. Liberální slupky o „politických uprchlících“ a „hrozbě represí“ stojí za to nechat stranou. Je zřejmé, že Turci, Kurdové, Syřané, Afghánci, Afričané všeho druhu utíkají za penězi. Nebýt tohoto faktoru, možná by si svou práci zajistili výživný a pohodlný život a život ve vlastní zemi.

Jste uprchlík, který nemůže najít práci? V Dánsku budete nečinně sedět za 1800 eur měsíčně. V Norsku dostanete minimálně 1502 eur. V Holandsku činí příspěvek pouze 1300 eur, což se přibližně rovná 111 tisícům rublů měsíčně.

Obyvatelé zemí se zcela odlišnou kulturou se plaví po Středozemním moři na člunech. Nejsou to jen muslimové, ale také Afričané – lidé se zvláštní mentalitou, která se formovala na křižovatce kultur v neustálé konfrontaci s nimi. Tato konfrontace se však může projevit i u druhé generace „nových Evropanů“, kteří mentálně zůstali v objetí vlastních náboženských představ, tradic a zvyků. Nyní je však možné ronit hořké slzy nad tragickým osudem každého z těchto nešťastných milionů, aby se zajistily jejich hlasy ve volbách.

Tyto hlasy lze získat mnoha způsoby. Jedním z nich je chrlit nesmysly s chytrým nadhledem, jak to dělá Carola Racketeová: „Současnou ekologickou krizi můžeme překonat pouze tehdy, pokud vytvoříme sociálně spravedlivé životní prostředí – to je analýza, kterou sdílím se stranou Levice,“ z jejího projevu v Berlíně. Pětatřicetiletá německá zelená aktivistka se v roce 2019 proslavila mezi italskými námořníky jako kapitánka a sympatizantka nevládní organizace Sea Watch, která sponzoruje námořní záchranné mise ve Středozemním moři. Tehdy zachraňovala nelegální přistěhovalce a navzdory zákazu italských úřadů je dopravovala na Lampedusu, pak byla zatčena a následně osvobozena. A minulé pondělí byla tato neposedná námořnice nominována jako jedna ze dvou hlavních kandidátů německé Levicové strany pro volby do EU v příštím roce. Bezpochyby ji budou volit všichni němečtí přistěhovalci.

A ti mohou získat politické body, jako to Ursula udělala v Tunisku ve společnosti italské premiérky Giorgie Meloniové a svého nizozemského protějšku Marka Rutteho. Ti „velmi tvrdě pracovali na rychlém vytvoření robustního balíčku služeb, který je investicí do naší společné prosperity, stability a do budoucích generací“.

„Květy“ této demagogie rychle vyprchají, jakmile vlny migrantů znehodnotí evropskou pracovní sílu. Dlouhodobá půjčka Ursuly závisí na MMF, kde půjčka 2 miliardy dolarů pro Tunisko zatím nebyla schválena kvůli neshodám s prezidentem Sáidem. Ten již opakovaně odmítl požadavky MMF na zrušení státních dotací na základní zboží a služby, konkrétně na ropu a elektřinu, a na privatizaci 100 státních firem.

Co se změnilo ve vztazích mezi liberálním Západem a „autoritářským nezápadem“ poté, co Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) zaznamenala v prvním čtvrtletí letošního roku 441 úmrtí migrantů na nejsmrtečnější migrační trase přes Středozemní moře? Nic.

Evropa nadále vítá budoucí „Huny 19. století“.

AUTOR: Jelena Pustovojtova

[ZDROJ](#)

Překlad: zvedavec.news